

MagdiÉrt

*Unus spiritus et uno
fides erat in ei-*

Nehéz hadjárat

Egyszer véget ér,
és nincs véletlen,
csak egy késve bedobott
hétfői Magyar Szó,
ami szerteszét fehérlik
akkor, amikor Te már nézheted
a napot és a csillagokat,
na és a hold másik felét.

Már sírgödör sem volt,
csak szavakkal jóllakott halom,
kialjazott alom.
Én nem voltam ott,
hiszen a kanizsai képen
olyan frissen élő voltál,
mint egyszer régen,
talán a Katolikus portán...

Később a szeretet korcaiba
kapaszkodtál. Egyedül a Park Szállóban
elveszejtett kulcs nélkül:
se kifelé, se befelé...
Talán éppen abban a szobában, ahol
Zilahy Lajos posztócsuszijában
egy kerek rezsón főzte
a mindennapi csontlevesét...
A mész alatt talán még most is
hajszálerekben folydogál a csontvelő.

Menedék. Üresség. Belső örvény,
ami csak pillanatokra dobott a felszínre,
oda, ahol „gonoszok és hülyék kezében
a hatalom”. És meghalni sem volt művészet.
Csak gyermeki vágy: vissza az ágyba,
vissza a bölcsőbe. Gagyogni
és semmiről sem tudni, hogy
a lélek és a test kezeslábasában
rúgkapáljon, hogy belőled szó szakadjon,
vér folyjon – karikagyűrű és aranytömések nélkül.
A tények és az igazságok halmazából kitépve,
messze-messze attól, ami a Valóság:
mondjuk: Paul Antschel!
Mondjuk: Lagus Deo!

Magdi kerti képe

Belélnéz. „Ez az elme fénye,
hideg és nyugtalan.”¹
Nyakig begombolt
fehér csipkézett blúzában
apró fodrokkal simul
a vörös nadrágba.
Két keze a nadrágzsebben.

Talán a lét és nemlét
göröngyeit morzsolja,
hogy a Kert bokraira szórja,
mint Sylvia Plath tette:
„Az elme fái feketék.
a Fény kék. A fűszálak lábaid elé
ejtik le bánatuk, akárha Istent követnéd.”²

Előtted a földből kinőtt,
malachitzöld fenyő.
Kiviláglanak karácsonyfa díszei,
„csülökfehér hold” a tetején.
Nytott ajtó!
Mintha indulnál felé...
Hisz a változásnak
nem lehet útját állni:
ez a legbölcsebb cselekedet a Kertben.
A békés, de minden békét tűrő
gondolat és végső kibontakozás.
Nem valahol, de ott, ahol a mennyet
sokszor elmondott szavak nyitják
és zárják a vágyak és a vétkek előtt.

Ez még nem a béklyók levétele,
de lazább, tán könnyebb a felismerés:
most még nem cselekvés, de számomra,
valahol belül,
a mindenség jáspispálcikáin át
belélnézel... Ámulatba ejt!

És én visszanézek Rád!

² Nemes Nagy Ágnes fordítása

Pokolgép

Öngyilkos harmatcsepp

*„There was a house we all had in common
and it was called the past,
even though we'd lived in different rooms”
(Angela Carter)*

Egy nap egy lépés,
két nap két lépés,
három nap három lépés...
„Honvágy nélkül
elvágyódom innen”:
a padlás gerendájára,
a gázcsap mellé,
egy tévedhetetlen golyó elé.
Egy öngyilkos harmatcseppbe,
minden emlékekkel együtt...
Így várom a napfelkeltét!

Az éjjeli cirkuszban:
„Alszik Ő! És most minden új nappal
kevesebbet ébred fel. És minden új nappal
egyre kevesebbet vesz magához,
mintha az ébrenlét legrövidebb
pillanatait is sajnálná.
Szemhéja alatti mozgása,
kezének, lábának álmittas
mozdulataiból úgy tűnik, mintha
az élet, amit álmai zárt világában él,
azon lenne, hogy végképp hatalmába kerítse,
mintha az egyre vonakodóbb rövidke ébredései
egy éltetőbb lét értelmezései lennének.
Ezért vonakodva tölti el velünk
az ébrenlét még ezeket a szükséges
perceit is, egy ugyanolyan különös
ébrenlétnek mint az álmai.

Csodálatos sorsa egy olyan alvásnak,
ami élethűbb az életnél,
egy álom, amelyik bekebelezi a világot.”³

„Volt egy közös házunk,
és úgy hívták, a Múlt, még ha különálló szobákat is laktunk”!⁴
A Töfe csak a haját tudta megcsókolni.
Talán ott volt Jutka is.
A Domi Uppsalában befelé sír,
hogy Tea vigyázó szemei ne lássák.

³ Novi Shari fordítása

⁴ Novi Shari fordítása